

Το καράβι με τα φτερά

Πλησίαζε η Πρωτοχρονιά κι εγώ, όπως και όλα τα παιδιά της γειτονιάς μου, βρισκόμουν σε κίνηση και ταραχή. Αυτό είχε γίνει και τις μέρες που πλησίαζαν τα Χριστούγεννα.

Τόπος δεν με χωρούσε! Έμπαινα στο σπίτι, έφευγα γρήγορα, έτρεχα εδώ κι εκεί, έβρισκα άλλα παιδιά, μιλούσαμε με μια νευρικήτητα σα να μας κύκλωνε κίνδυνος μεγάλος, κάναμε συμβούλια, σα να μας είχαν βάλει να κάνουμε κανένα σοβαρό πράγμα.

Κι όμως, για μας κάτι σοβαρό ήταν αυτό που σκεφτόμασταν να κάνουμε .

Ετοιμάζαμε τις παρέες μας, τις συντροφίες μας, που θα βγαίναμε να πούμε τον Άγιο Βασίλη!

Και μοιάζουν τα παιδιά, όταν ετοιμάζουν αυτές τις συντροφίες με τους πολιτικούς που ετοιμάζουν τους συνδυασμούς τους, για να βγουν στην παλαιότερα της εκλογής.

Κι όπως στους πολιτικούς κύκλους προτιμούνται οι παραδούχοι και οι ξακουστοί, έτσι σχεδόν γίνεται και στις παρέες των παιδιών.

Παραδούχοι και ξακουστοί εδώ είναι τα παιδιά που έχουν όργανα κι όσα είναι δυνατά και έξυπνα.

Εγώ είχα βαλθεί να κάνω κάτι που να μοιάζει με καράβι. Είχα πάρει διάφορα πολύχρωμα χαρτιά, καλάμια και πολεμούσα. Θα του έβαζα γύρω και φαναράκια χάρτινα χρωματιστά, απ' αυτά που ανοιγοκλείνουν σα φουσαρμόνικες, και σημαιούλες. Είναι σχέδιο μεγάλο... Κι έκανα ένα πράγμα που ούτε με καράβι έμοιαζε, ούτε με βάρκα, ούτε με καθετί που είναι στη θάλασσα και στη στεριά. Σα να έμοιαζε όμως λίγο με εξέδρα μικροσκοπική, αποκριάτικη. Εμένα μου άρεσε.

Στόλισα αυτό το καράβι, που δεν ήταν καράβι, αλλά έτσι το 'λεγα, και με σημαιούλες στα σκοιινιά των καταρτιών, γιατί είχε και κατάρτια. Κι έτσι ήταν έτοιμο να κουβαλήσει από την Καισάρεια τον Άγιο Βασίλη, περνώντας βουνά, λαγκάδια, δάση και να τον φέρει στον Πειραιά...

Φαίνεται όμως πως δε μ' άρεσε έτσι, το 'θελα με περισσότερα στολίσματα και του 'βαλα και φτερά πετεινού! Σε μια αυλή διπλανή, που μας χώριζε χαμηλός τοίχος, είχε κάποιος έμπορος, που λεγόταν Μωρόπουλος, μέσα σε υπόγειο όρνιθες και κάτι πετεινούς με θαυμάσια φτερά. Αυτά τα θαυμάσια φτερά, σκέφτηκα, θα στόλιζαν θαυμάσια το καράβι του Αγιοβασίλη, και χωρίς να χάσω καιρό, πηδώ το μαντρότοιχο, βρίσκομαι στην αυλή του γειτονικού, χώνουμαι έπειτα στο υπόγειο και καταμαδώ τους πετεινούς του Μωρόπουλου. Α! Δίχως άλλο, όταν θα τους είδε ο Μωρόπουλος, δε θα τους γνώρισε. Όλοι είχαν μικρύνει κατά δυο πιθαμές!...

Έκανα όμως κι άλλο κακό κείνη τη μέρα. Τα φτερά που μου περίσσεψαν, κάνα δυο πήγα στο συμβολαιογραφείο του πατέρα μου και τα 'βαλα στο καπέλο του Κουμπαρούτσου, του κήρυκα των πλειστηριασμών. Το βρήκα σ' ένα καναπέ αφημένο και του τα κόλλησα. Και ο Κουμπαρούτσος, χωρίς να τα δει το φόρεσε και άρχισε να γυρίζει στις ταβέρνες, όπως έκανε πάντα, πίνοντας ένα δυο στο πόδι, υπερήφανος, με τα φτερά στο καπέλο, σαν Τυρολέζος...

Το καράβι του Αγίου Βασιλείου ήταν έτοιμο, έτοιμα και τα όργανα. Δηλαδή το σουραύλι, το τρίγωνο κι ένα τύμπανο. Μα τι τύμπανο! Αυτό το 'χε ένα παιδί που το 'λεγαν Αγία Ζώνη! Παρατσούκλι, αλλά του 'χε φάει για καλά τα' όνομα...

Ο πατέρας της Αγία Ζώνης έβγαζε τις Αποκριές την καμήλα και το τρομερό τύμπανο- που είχε πάρει ο γιος του για τον Αγιοβασίλη – ήταν δικό του. Αυτό χτυπούσε στην καμήλα να χορεύει και να μαζεύεται κόσμος.

Εύπνησα την παραμονή της πρωτοχρονιάς πολύ πρωί! Αλλά έπρεπε να φύγει ο πατέρας, για να πάρω δρόμο κι εγώ.

Εκεί κοντά μου, σ' ένα τραπεζάκι, είχα το καράβι του Αγιοβασίλη, έτοιμο για φευγάλα, να σηκώσει άγκυρα.

Άκουσα τον πατέρα μου να φεύγει, Κι έτριζε η σκάλα, έτριζε και σα να μου 'λεγε: φεύγα, φεύγα!...

Πετάχτηκα τότε από το κρεβάτι να ντυθώ. Για να πιω καφέ ή γάλα δεν ήθελα Ένα κομμάτι ψωμί στην τσέπη και δρόμο. Μια χοντρή υπηρέτρια, που είχαμε, την είδα να περνά από τη γαλαρία. Οι άλλοι κοιμόντουσαν.

Ντύθηκα. Ζήτησα έπειτα τα παπούτσια μου, αλλά δεν τα βρήκα. Κοιτάζω κάτω από το κρεβάτι, στο βάθος, ούτε κει. Τίποτα.

Μια σκέψη με τάραξε:

-Μου τα κρύψανε!... Πώς χάθηκαν;...

Θυμόμουνα καλά ότι τα 'χα βγάλει μέσα στο δωμάτιο και κοντά στο κρεβάτι μου. Τρέχω και ρωτώ την υπηρέτρια μήπως είχε δει τα παπούτσια μου...

- Δεν ξέρω 'γω, δεν τα 'δα! Μου απάντησε και χασμουρήθηκε.

Πήγα πάλι στο δωμάτιό μου. Το καράβι σημαιοστόλιστο ήταν εκεί και σα να μου 'λεγε:

-Ακόμα; Η ώρα περνά.

Έψαξα πάλι εκεί κι έπειτα στην τραπεζαρία, στη σάλα και όπου αλλού μπορούσα. Τα παπούτσια μου είχαν χαθεί.

Έτρεμα. Πήγαινα από δω, πήγαινα απ' εκεί.

Ξαφνικά ακούω σουραύλια...

Θα 'ταν οι φίλοι μου και με ειδοποιούσαν....

Χωρίς να χάσω καιρό, αρπάζω το καραβάκι και παίρνω δρόμο με τις κάλτσες.

-Τι, με τις κάλτσες; Ακούω την υπηρέτρια να μου λέει.

Δεν της έδωσα καμιά απάντηση. Κατέβηκα τη σκάλα, βρέθηκα στο δρόμο. Είδα τότε λίγο πέρα τους φίλους μου.

-Έλα λοιπόν! Φώναξε η Αγία Ζώνη και χτύπησε το τύμπανο δυνατά.

Βούιξε ο τόπος και κεφάλια φάνηκαν στα παράθυρα.

-Μα τα παπούτσια σου; Με ρώτησαν οι άλλοι.

-Δε βαριέσαι, είπε η Αγία Ζώνη, τι θα πει παπούτσια! Εγώ δε φόρεσα ποτές μου! Τι, να 'χω ανάγκη από τσαγκαράδες;

Ξεκινήσαμε πανηγυρικά. Το τύμπανο βούιζε, το σουραύλι, το τρίγωνο έπαιζαν, χτυπούσαν. Από το 'να σπίτι στ' άλλο, στ' άλλο. Παντού μας δέχονταν να τους πούμε τον Άγιο Βασίλη.

Αλλ' αυτή τη φορά το τύμπανο της Αγίας Ζώνης δεν έκανε καμιά εντύπωση, όταν μπαίναμε σε σπίτι ή αυλή να τα πούμε. Ούτε ο ξυπόλυτος στραβομούτσουνος που το κρατούσε και που σχεδόν ήτανε ίσαμε αυτό. Όλοι και όλες, γυναίκες και κορίτσια προπάντων, μόλις έβλεπαν εμένα, φώναζαν:

-Ελένη, Μαριγώ, ελάτε γρήγορα να δείτε ένα παιδί με τις κάλτσες μόνο που τα λέει!

Κι έτρεχαν να με δουν, ενώ εγώ υπερήφανα κρατούσα το καράβι, που δεν ήταν καράβι, του Αγιοβασίλη.

Κι ο κιτριλιάρης Αυγουλάς, που χτυπούσε το τρίγωνο και μάζευε τα λεφτά που μας έδιναν, έλεγε στις γυναίκες και τα κορίτσια τι συνέβαινε και ήμουν με τις κάλτσες τις κόκκινες.

-Ξέρετε γιατί είναι ξυπόλητος; Να, γιατί του κρύψανε τα παπούτσια ο πατέρας του κι η μάνα του.

-Βρε, βρε! Έκαναν οι γυναίκες.

Άλλες πάλι λέγανε:

-Βρε, το παλιόπαιδο, ακούς εκεί να βγει στους δρόμους μόνο με τις κάλτσες και χωρίς παπούτσια!

Και κάποιος κοιλαράς, που ξεφύτρωσε από κάτω, με κάτι παντουφλάρες και πεσμένα βρακιά, είπε κι αυτός:

-Αν το 'χα γω παιδί, θα το 'δενά...

Σε μένα δεν κάνανε τίποτε αυτά. Ύψωνα το καράβι του Αγιοβασίλη που του 'χαμε ανάψει και τα φαναράκια, κιάρχιζα:

Αρχιμηλιά κι αρχιχρολιά ψιλή μου δεντρολιβανιά

Μαζί με μένα έβαζαν μπρος και τα όργανα, το τύμπανο ακουμπισμένο κάτω, βούιζε τρομερά. Η Αγία Ζώνη το χτυπούσε σα να ήθελε να το σπάσει και φώναζε κι αυτός. Οι γυναίκες και τα κορίτσια γελούσαν και βούλωναν τα' αυτιά τους και μας πλήρωναν, για να πάψουμε και να φύγουμε...

Έτσι γυρίζαμε από σπίτι σε σπίτι και οι δεκάρες και τα φράγκα καμιά φορά, πέφτανε βροχή στο σκούφο του Αυγουλά, που είχαμε ταμιά.

Τα παιδιά τα άλλα, που τα 'λεγαν κι αυτά, στέκονταν και μας κοίταζαν με θαυμασμό. Κοίταζαν το τύμπανο, κοίταζαν και το καράβι, τα στολίσματά του, τα φαναράκια του, που τα 'χαμε αναμμένα, σα να 'ταν νύχτα. Και διάφορα χρώματα : πράσινα, κόκκινα, θαλασσιά...

Φτάσαμε σ' ένα σπίτι μ' ένα πολύ μεγάλο μπαλκόνι. Ο Αυγουλάς, που πήγαινε μπρος, χτύπησε την πόρτα.

Εγώ, φορτωμένος το καράβι του Αγιοβασίλη, δεν πρόσεξα το σπίτι, σε ποιο σπίτι θέλαμε να τα πούμε.

-Τι θέλετε; Ακούσαμε μια φωνή γυναικεία να μας ρωτά από ένα παράθυρο, που ήταν πάνω από την πόρτα.

-Να τα πούμε; Ρώτησε ο Αυγουλάς.

Ύψωσα κι εγώ το κεφάλι και είδα την υπηρέτρια που ήταν από πάνω. Και θυμήθηκα.

Και αντί να ανοίξει η πόρτα, σαν ν' άνοιξε για μια στιγμούλα κάποιος καταρράκτης τ' ουρανού, νερά, νερά με πάταγο έπεσαν από πάνω.

Εγώ κι ο Αυγουλάς γενήκαμε μούσκεμα. Αλλά και το καράβι του Αγιοβασίλη δεν υπήρχε πια.

Μ' αυτήν την κυρά υπηρέτρια είχα εγώ προηγούμενα.

Όταν περνούσα, της χτυπούσα την πόρτα.

Και χτυπούσα αρκετές φορές την ημέρα, γιατί ήταν το σπίτι στο δρόμο που πήγαινα σχολείο.

Έβγαινε, μ' έβριζε κι εγώ από μακριά την περιγελούσα.

Μου τα πλήρωσε όμως όλα μαζεμένα. Αλλά καλά σε ένα, τι έφταιγε ο καημένος ο Αυγουλάς;

